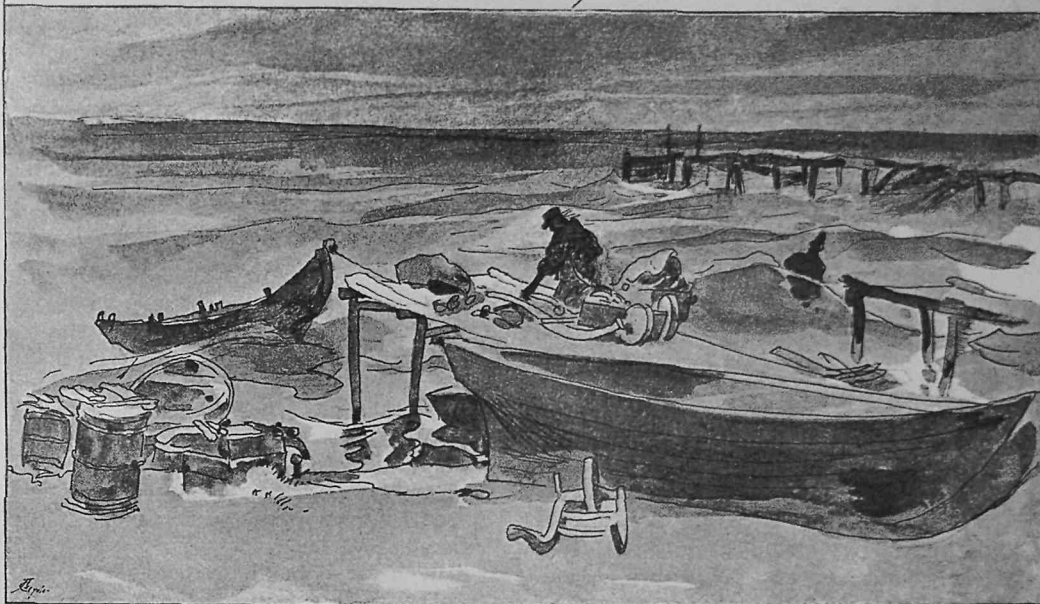

Höstbref från Sandhamn.

»Hösten är kommen!» den ruskiga, tråkiga, kalla, snuskiga och blåsiga hösten. Lycklig den, som kan sitta inom fyra väggar med en kudde bakom ryggen och klädd i ullstrumpor!

Hösten är kommen och vindarna gno,
Mamsellerna Ægir ha alls ingen ro;
Storståtliga jungfrur, fastän, som I sen,
De oppnästa äro hvarendaste en.

Neptunus om hösten ej vet hvad han vill;
Kanhända mot rusket att gikten tar till,
Då tåla hans order ej minsta uppskof,
Ty då blir ett väsen i hela hans hof.

Najaderna jagas hvaren i sin stad.
Kanhända ni aldrig har sett en najad:

Till skapelsen är hon en underlig tös,
Som dalkulla opptill, men bak som en gös.

Neptun med äran
Och treudden på,
I vredesmod slår han
Tritonerna små.

Sirenerna sjunga
Med däjelig mund
Och locka de unga
Matroser på grund.

Nu tumlas det om i ett vildt raseri
Och gormas, att öronen knappast stå bi,
Och ingen bit bättre än hela dess svit
Är roddarmadamen fru Amfitrit.